

תת"ע 7482/02/21 - אור אפרתי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7482-02-21 מדינת ישראל נ' אפרתי
תיק חיצוני: 95500674122

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי
מבקש	אור אפרתי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן ביום 15.03.21 בהיעדר התייצבות המבקש.
2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה מיום 19.07.20 של עקיפת רכב אחר כשהדרך לא פנויה במרחק מספיק כדי לאפשר ביצוע העקיפה בבטחה, ובכך גרם לסיכון נסיעתו של רכב אחר, בניגוד לתקנה 47(ה)(5) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.
3. ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו העונשים הבאים: פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה לתקופה של 21 ימים; פסילה מלהחזיק או מלקבל רישיון נהיגה למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים; קנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

4. לטענת המבקש ההזמנה לדין נשלחה לכתובתה של אמו, בה אינו מתגורר. לטענתו גם אם אימו קיבלה את ההזמנה לדין היא לא ידעה אותו על כך. בבירור שערך ביום 30.06.21 במזכירות בית המשפט, לא נמצא אישור מסירה בתיק בית המשפט.
5. לטענת המבקש, במועד ביצוע העבירה היה הרכב בחזקתו של נר אבנר גל, שאף נהג בו בעת ביצוע העבירה. לתמיכה בטענות אלה צרף המבקש תצהיר חתום על ידו וכן תצהיר חתום על ידי מר גל.
6. בתגובה לתגובת המשיבה הוסיף המבקש כי על אף שהמשיבה התייחסה ללשון סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי התשמ"ב - 1982 היא לא התייחסה לחלופה לפיה ניתן לבטל פסק דין כדי למנוע עיוות דין. לטענת המבקש כיון שאחר נהג ברכב, ייגרם לו עיוות דין אם הוא יורשע בעבירה שלא ביצע.

טענות המשיבה

7. לטענת המשיבה יש לדחות הבקשה כיון שההודעה בדבר מועד הדיון נשלחה לכתובת הרשומה של המבקש, שלא הוכחה על ידו והוחזרה בציון ההערה "לא נדרש" ומשכך, בוצעה מסירה כדן והמבקש לא הציג סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

דין והכרעה

8. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסיין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".

9. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחסד"פ הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדן ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

10. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדן עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש בדיון

11. בעבירות קלות, קובעת תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדן גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

12. משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדן, רואים אותו כמי שהגיע

למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל**, מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** מיום 16.5.2019 (לא פורסם) קבע כב' השופט כדורי כי לשם ביסוס חזקת המסירה, די למאשימה להראות שההזמנה לדין נשלחה לנמען ההזמנה בדואר רשום.

דהיינו אם הוכיחה המשיבה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

13. על-פי אישורי המסירה, שצורפו לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה למבקש פעמיים, באמצעות דואר רשום לכתובתו הרשומה "מוסקוביץ 18/13 רחובות 7647305". חרף ההודעה, דבר הדואר לא נדרש על ידי המבקש והוחזר לשולח בציון "לא נדרש".

14. אם דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבקש דהיינו, ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבקש אך הוא לא ניגש לקבלה, ייחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטל להוכיח כי לא קבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. (עפ"ת (חי') 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל**, מיום 2.1.18, רע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל**, מיום 7.5.17).

15. בחוק עדכון כתובת, תשס"ה-2005, נקבע :

" 2(א) חל שינוי בכתובת למשלוח דואר של תושב, חייב הוא למסור לפקיד הרישום הודעה על כך בתוך שלושים ימים מיום השינוי"

2(ב) תושב שלא מסר לפקיד הרישום הודעה על כתובת למשלוח דואר, יראו את המען שנרשם במרשם האוכלוסין ככתובתו למשלוח דואר."

בעת משלוח ההזמנה לדין הייתה כתובתו הרשומה של המבקש רחוב מוסקוביץ 18/13 רחובות. אם המבקש לא התגורר שם לטענתו ולא קיים את החובה המוטלת עליו בחוק עדכון כתובת, לעדכן את כתובתו, אין לו להלין אלא על עצמו.

16. בנסיבות אלה טענתו של המבקש לפיה זוהי כתובתה של אימו והוא אינו מתגורר בה או לחלופין אימו לא עדכנה אותו על דבר הדואר, אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי הוא לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידיו (1771/19 **ליאור עבודי נ' מדינת ישראל** מיום 11.7.2019, רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם**, 25.3.2018).

17. בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדין.

חשש לעיוות דין

18. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו.

ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדה נ' מדינת ישראל (24.4.2018)).

19. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

אחר נהג ברכב

20. המבקש טען כי במועד ביצוע העבירה הרכב לא היה ברשותו אלא בחזקתו של אחר, אשר נהג ברכב.

ההלכה היא כי עילה זו אינה מצדיקה את ביטול פסק הדין.

ברע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 28.11.13) קבע בית המשפט העליון כי:

"...טענתו לפיה הוא עצמו לא נהג ברכב, איננה מבססת חשש לעיוות דין כלפיו".

וכן ברע"פ 7018/14 מיכאל טיטלבוים נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 30.10.14) נקבע כי:

"גם טענתו של המבקש, לפיה ההארכה נדרשת לשם הסבת הדו"חות על שמם של נהגים אחרים שהשתמשו ברכב, אין בכוחה להועיל למבקש, בנסיבות העניין (ראו: רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 26.03.14); רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 27.12.11))."

21. טענה זו נבחנה מספר רב של פעמים בערכאות השונות אשר קבעו בהחלטותיהן כי טענת "אחר נהג ברכב" אינה מבססת חשש לעיוות דין וכי ואין לראות בטענה זו כ"נימוק מיוחד", בהתאם לסעיף 230 לחסד"פ או כטענה שמקימה חשש לעיוות דין.

22. גם במקרים בהם קיימת תשתית ראייתית מוצקה לפיה אדם אחר ביצע את העבירה ולא הנאשם עצמו, זאת בהסתמך על תצהירו של אחר המודה בנהיגה ברכב בזמן ביצוע העבירה שהינה ראייה מוצקה ובעלת משקל, אין קבלת הבקשה בדבר ביטול פסק הדין מוצדקת (רע"פ 7839/08 שמעון קורנפלד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 10.11.08); רע"פ 9540/08 עופר מוסברג נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 8.01.09); רע"פ 222/13 מחמוד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 17.01.13)).

23. גם אם הייתה מוכחת טענת המבקש כי הדו"ח ניתן במהלך שימושו של אחר, אין בכך משום עיוות דין המצדיק קבלת הבקשה.

24. יתרה מכך גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 14.04.02), רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 23.02.04)).

משכך, אני קובעת כי טענת המבקש לפיה אחר נהג ברכב ביום ובשעת ביצוע העבירה אינה מהווה עיוות דין המצדיק את ביטול פסק הדין.

25. לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

26. לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ח' אב תשפ"א, 17 יולי 2021, בהעדר הצדדים.